

vertil. Jeg kjender Folkethinget for godt, til at jeg skulde tro, at der skulde være særdeles stor Udfigt til her at faae gjort Indskrænkninger i den personlige Frihed af Hensyn til Almenvellet; men den ærede foregaaende Taler slog dog i Slutningen af sit Foredrag paa, at han maatte kunde være tilbøielig til at lade en enkelt af disse ældre Indskrænkninger blive bestaaende, nemlig den, der omhandler indenlandste Haandværksvænde. Jeg tilstaaer, at dette netop for mig er Hovedpunktet, thi det er især for disse Haandværksvændes Skyld, jeg har haft stor Betænkelse ved ganske at gaa bort fra de ældre kontrollerende Bestemmelser, men jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt det er retfærdigt at gjøre Indskrænkninger for en enkelt Klasse af Personer, medens man lader hele den øvrige store omvandrende og arbejdsøgende Befolkning uden en saadan Kontrol. Det forekommer mig, at det vilde være noget uretfærdigt, og at det vilde være i Strid med Tidsaanden, hvis man vilde opretholde en Adskillelse imellem forskellige Samsundsclasser og træffe Politibestemmelser, der fremtraadte som rettede imod Enkelte. — Angaaende Enkeltheberne i Lovforlaget kunde jeg have forskellige Bemærkninger at gjøre, men jeg skal holde dem tilbage under denne Behandling, da jeg ikke tvivler om, at Sagen vil blive henvist til Behandling af et Udvalg, hvortil den vistnok i høi Grad trænger.

Justitsministeren (Klein): Uagtet jeg under andre Omstændigheder skulde have ønsket at opfatte noget at tage Ordet for at afvente flere Udtalelser fra ærede Medlemmers Side, forekommer det mig dog, at hvad der er fremkommet af de to ærede Talere, der have haft Ordet, indeholder en Opfordring til mig allerede nu at sige nogle Ord. Ligesom de ærede Talere maa jeg anse det for meget beklageligt, at der ikke foreligger fuldstændig trykt Forhandlingerne om denne Sag i det andet Thing; navnlig foreligger der jo ikke trykt, hvad der er foregaaet ved 3die Behandling. Det lader sig ikke negte, at der ved denne Behandling i det andet Thing fremkom meget indgribende Forandringer i, hvad der var vedtaget ved 2den Behandling, og det lader sig heller ikke negte, at det kan stille sig noget tvivlsomt, eftersom Forslaget nu foreligger, hvad der virkelig har været Mening med de foretagne Forandringer, og hvorpaa disse have været begrundede. Særligt er der jo opkastet det Spørgsmaal, hvorledes man egentlig skal forstaa dette, at den oprindelige § 24 i Lovforlaget er udstemt ved 3die Behandling. Hvis Forhandlingen desangaaende i det andet Thing havde foreligger trykt, nærer jeg ingen Tvivl om, at man tilfulde vilde have forstaaet Betydningen af denne Udstemmning. Ærede Medlemmer vilde da blandt Andet ogsaa have set af de Bemærkninger, jeg fremsatte med Hensyn til Forslaget om at lade § 24 gaa ud, at jeg i og for sig

maatte mene, at der ved denne Udeladelse fremkom et betydeligt Gul i Lovforlaget, at Udeladelsen af § 24 i Virkeligheden frembragte Noget, der indtil Videre maatte siges at være meningsløst, saa at jeg maatte gaa ud fra den bestemte Forudsetning, at det andet Thing ved at stemme for Indbringingsforslaget om Udeladelse af § 24 selv forudsatte, at man paa Sagens videre Vandring vilde raade Bod paa de derved fremkomne Ufuldkommenheder i Lovforlaget, saaledes som det var vedtaget ved 3die Behandling i det andet Thing. Det har ganske vist været det andet Things Mening ved at udstemme § 24, som jo ophævede de forskellige ældre Lovbestemmelser, at man vilde have, at disse Lovbestemmelser skulde blive bestaaende, og altsaa ikke være ophævede. Jeg tillod mig imidlertid at gjøre opmærksom paa, at dette kunde man umulig mene eller ville for saamlige disse Lovbestemmelseres Vedkommende, saa at altsaa Feilen var, at medens man i Virkeligheden for Alvor kun kunde ville have en enkelt Del af disse ældre Bestemmelser bestaaende, havde man affattet sit Forslag angaaende Udeladelsen af § 24 saaledes, at det kom til at angaa meget mere, end man fornuftigvis selv kunde ønske og ville. Den ærede Folkethingmand, der først havde Ordet, har i den Henseende mærkelig nok udtalt omtrent det Samme, som jeg udtalte i Landstinget ved denne Sags 3die Behandling uden at kjende det; det viser altsaa, at det ærede Medlem efter min Mening har set fuldstændig rigtig og klart paa Sagen. Han har meget rigtig set, at det, der kunde være Tale om at beholde isølge den Tanke, som skaffede sig Gjennembrud, navnlig ved 3die Behandling i Landstinget, var kun de Bestemmelser i Forordningen af 1828, som særlig angaa indenlandste Haandværksvænde og indenlandste Reisende, hvorimod der ikke kunde være Spørgsmaal om at ville paa den Maade nu i Mæret 1875 sætte i Kraft eller rettere sagt genoplive de i Virkeligheden forlængst udbøde gamle Bestemmelser, dels i Forordningen af 24de Juli 1822, dels i disse forskellige Politiplakater for Kjøbenhavns og for Ryttdistriktspolitiet's Vedkommende fra Aarene 1811, 1812, 1815 og 1817. Der kunde ikke være Tale derom, dels isølge selve Bessaffenheden og Indholdet af disse gamle Bestemmelser, og dels, fordi det, som det fuldstændig rigtig er blevet bemærket, ved det oprindelige Lovforslag har været tilfattet at sætte i Stedet for Indholdet af disse ældre Politiplakater andre Bestemmelser, navnlig de i den nuværende § 19, som en forbedret Udgave af disse ældre Bestemmelser, som et Forslag, der havde bevaret saameget af disse ældre Bestemmelser, som der overhovedet, saaledes som Forholdene i den senere Tid have udviklet sig, kunde være Spørgsmaal om praktisk at bringe til Anvendelse. Ligesom jeg i Landstinget udtalte, at jeg maatte anse det nødvendigt paa Sagens senere Vandring at afhjælpe de Mang-